

Nádej

Starší Steven E. Snow
Sedemdesiatnik

Naša rodina vyrastala v púštnej oblasti v Južnom Utahu. Zriedka pršalo, no my sme oplývali nádejou, že bude dostatok vlahy na prichádzajúcu letnú horúčavu. Ako vtedy, tak aj teraz sme dúfali v dážď, modlili sme sa o dážď a v najťažších časoch sme sa o dážď postili.

Hovorí sa príbeh o starom otcovi, ktorý zobral svojho päťročného syna na prechádzku po meste. Nakoniec došli do malého obchodu s potravinami na hlavnej ceste, kde sa zastavili na chladenú sódu. Zaparkovalo tam auto z iného štátu a jeho vodič prišiel k starému otcovi. Cudziniec ukázal na obláčik na oblohe a opýtal sa: „Myslíte, že bude pršať?“ „Dúfam, že áno,“ odvetil starký. „Ak nie kvôli mne, tak kvôli chlapcovi. Ja som už dážď videl.“

Nádej je pocit, ktorý do našich každodenných životov vnáša hojnosť. Je definovaná ako „pocit, že všetko sa na dobré obráti“. Keď dúfame, „pozeráme vpred s túžbou a rozumnou dôverou“ (dictionary.reference.com/browse/hope). Nádej, ako taká, prináša do našich životov určitý upokojujúci vplyv, keď s dôverou očakávame to, čo sa má stať.

Niekedy dúfame vo veci, nad ktorými máme veľmi malú alebo žiadnu kontrolu. Dúfame v dobré počasie. Dúfame v skorú jar. Dúfame, že náš najobľúbenejší športový tím vyhrá Svetový pohár, Super Bowl, alebo World Series.

Takéto nádeje robia náš život zaujímavým a môžu často viesť k nezvyčajnému, dokonca poverčivému správaniu. Napríklad, môj svokor je veľkým fanúšikom športu, ale je presvedčený, že keď si *nepozrie* svoj najobľúbenejší basketbalový tím v televízii, je väčšia šanca, že to vyhrajú. Keď som mal dvanásť rokov, trval som na tom, že budem nosiť tie isté nevypraté ponožky na každý basketbalový zápas Little League, v nádeji, že vyhrajú. Kvôli mame som ich musel mať na zadnej verande.

Inokedy naše nádeje môžu viesť k snom, ktoré nás môžu inšpirovať a priviesť k činu. Ak dúfame, že sa nám bude dariť lepšie v škole, túto nádej môžeme uskutočniť horlivým štúdiom a obetou. Ak dúfame, že budeme hrať za víťazný tím, táto nádej nás môže viesť k neustálemu cvičeniu, oddanosti, tímovej práci a následne k úspechu.

Roger Bannister bol medikom v Anglicku, ktorý mal ambicióznú nádej. Túžil byť prvým človekom, ktorý zabehne 1,6 km za menej než štyri minúty. Po väčšiu časť prvej polovice dvadsiateho storočia nadšenci desaťboja nedočkavo očakávali deň, kedy bude prekonaná hranica míle za menej než štyri minúty. Po mnohé roky sa k nej mnohí výnimoční bežci priblížili, ale štvorminútová hranica ostávala nepokorená. Bannister sa dal na ambiciózny tréningový program s nádejou, že uskutoční svoj cieľ a dosiahne nový svetový rekord. Niektorí zo športového prostredia začali pochybovať, či je možné štvorminútovú hranicu prekonať. Takzvaní experti už dokonca predpokladali, že ľudské telo nie je fyziologicky schopné bežať takou rýchlosťou na dlhú vzdialenosť. Jedného zamračeného dňa, 6. mája 1954, sa veľká nádej Rogera Bannistera naplnila! Prešiel cieľovou čiarou s časom 3:59,4 a dosiahol nový svetový rekord. Jeho nádej, že prekoná hranicu míle za štyri minúty sa stala snom, ktorý sa naplnil pomocou tréningu, tvrdej práce a vytrvalosti.

Nádej môže inšpirovať sny a povzbudzovať nás, aby sme ich naplnili. Avšak viera samotná nám uspieť nepomôže. Mnohé úctyhodné ciele sa nikdy nesplnili, roztrieštili sa na útesoch dobrých úmyslov a lenivosti.

Ako u rodičov, naše najhlbšie nádeje sa točia okolo našich detí. Dúfame, že vyrastú a budú viesť zodpovedný a spravodlivý život. Takéto nádeje sa môžu ľahko zmariť, keď my, nejdeme dobrým príkladom. Nádej samotná neznamená, že naše deti vyrastú v spravodlivosti. Musíme s nimi tráviť čas pri rodinnom domácom večere a hodnotných rodinných aktivitách. Musíme ich učiť, aby sa modlili. Musíme s nimi čítať v písmach a učiť ich dôležité zásady evanjelia. Iba tak bude možné, že sa naše najhlbšie túžby naplnia.

Nikdy by sme nemali dopustiť, aby nádej vystriedalo zúfalstvo. Apoštol Pavol napísal, že „máme orať v nádeji“ (1. Kor. 9:10). Používanie nádeje obohacuje naše životy a pomáha nám tešiť sa na budúcnosť. Bez ohľadu na to, či orieme polia na sadbu, alebo sa preorávame životom, je nevyhnutné, aby sme ako Svätí neskorších dní mali nádej.

V evanjeliu Ježiša Krista je viera túžbou Jeho nasledovníkov získať večné spasenie skrze Spasiteľovu zmiernu obeť.

Toto je skutočne nádej, ktorú všetci musíme mať. To je to, čo nás oddeľuje od zvyšku sveta. Peter napomenul raných Kristových učeníkov týmito slovami: „Každému, kto by vás bral na zodpovednosť pre vašu nádej, buďte stále pripravení vydať počet“ (1. Petra 3:15).

Naša nádej v zmiernu obeť nám dáva moc, pretože nám dáva večnú perspektívu. Táto perspektíva nám umožňuje povzniesť sa nad to, čo je tu a teraz, na sľub večnosti. Nemusíme byť v pasci úzkych obmedzení vrtkavých očakávaní spoločnosti. Môžeme sa slobodne tešiť na celestiálnu slávu, pripečatení k našim rodinám a našim milovaným.

V evanjeliu je nádej skoro vždy spojená s vierou a pravou láskou. Prezident Dieter F. Uchtdorf učil:

„Nádej je jednou nohou trojnožky, spolu s vierou a pravou láskou. Táto trojica stabilizuje naše životy bez ohľadu na nerovnosť povrchu, s ktorým sa niekedy stretávame.“ („Nekonečná moc nádeje“, *Liahona* november 2008, 21).

V poslednej kapitole Knihy Mormonovej Moroni napísal, že musí byť viera, a ak musí byť viera, musí byť tiež nádej, a ak musí byť nádej, musí byť aj pravá láska.

A ak nemáte pravú lásku nemôžete byť spasení v kráľovstve Božom; rovnako nemôžete byť spasení v kráľovstve Božom, ak nemáte vieru; a tiež, ak nemáte žiadnu nádej (pozri Moroni 10:20 – 21).

Starší Russel M. Nelson učil, že: „Viera má korene v Ježišovi Kristovi. Nádej sa sústreďuje na zmiernu obeť. Pravá láska sa prejavuje v „pravej láske Kristovej“. Tieto tri vlastnosti sú poprepletané ako vlákna v lane a nie vždy sa dajú presne rozlíšiť. Spolu sa stávajú našim povrazom, ktorý nás spája s celestiálnym kráľovstvom“ („A More Excellent Hope“, *Ensign*, február 1997, 61).

Keď Nefi prorokoval na konci svojho záznamu, napísal, že sa musíme tlačiť dopredu so stálosťou v Kristovi, majúci dokonalý jas nádeje a lásku k Bohu a ku všetkým ľuďom (pozri 2. Nefi 31:20).

Tento „dokonalý jas nádeje“, o ktorom Nefi hovorí, je nádej v zmiernu obeť, večnú spásu, ktorá nám bola umožnená obeťou nášho Spasiteľa. Táto nádej viedla mužov a ženy po celé veky k tomu, aby uskutočňovali pozoruhodné veci. Starovekí apoštoli cestovali po zemi a svedčili o Nóm a nakoniec obetovali svoje životy v Jeho službe.

V tejto dispenzácii mnohí raní členovia Cirkvi opustili svoje domovy so srdcom plným nádeje a viery, keď šli na západ cez Veľké planiny do údolia Salt Lake.

V roku 1881 sa Mary Murray Murdochová stala členkou Cirkvi v Škótsku, ako vdova vo veku šesťdesiatšesť rokov. Malá žena, vysoká iba stoštyridsať centimetrov a ťažká ani nie štyridsaťpäť kíl, porodila osem detí, z ktorých sa šesť dožilo dospelosti. Kvôli jej veľkosti ju deti a vnúčatá nežne oslovovali „Maličká babička“.

Jej syn, Jon Murdoch, sa so svojou ženou, tiež pripojil k Cirkvi a imigrovali do Utahu v roku 1852 s dvoma malými deťmi. Napriek všetkým rodinným problémom. O štyri roky neskôr John poslal svojej matke potrebné financie na to, aby sa mohla pripojiť k rodine v Salt Lake City. S nádejou omnoho väčšou, než jej malá výška sa Mary dala na namáhavú cestu na západ do Utahu vo veku sedemdesiattri rokov.

Po bezpečnom preplavení Atlantiku sa nakoniec pridala k nešťastnej Martinovej spoločnosti ručných vozíkov. Títo pionieri s ručnými vozíkmi začali svoju cestu na západ 28. júla. Utrpenie tejto spoločnosti je dobre známe. Z 576 členov tejto skupiny skoro jedna štvrtina zomrela skôr ako prišla do Utahu. Zahynulo by ich aj viac, keby nebolo záchranej akcie, ktorú zorganizoval prezident Brigham Young, ktorý poslal vozy a zásoby, aby našli uviaznutých, snehom zaviatych Svätých.

Mary Murdochová zomrela 2. októbra 1856 neďaleko Chimney Rock v Nebraske. Tu podľahla vyčerpanosti, nepriaznivému počasiu a ťažkostiam cesty. Jej krehké telo to jednoducho vzdalo pod tými fyzickými útrapami, ktorým Svätí čelili. Keď ležala blízko smrti, myslela na svoju rodinu v Utahu. Posledné slová tejto vernej pionierskej ženy boli: „Povedzte Johnovi, že som umrela tvárou k Sionu“ (pozri Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115).

Mary Murray Murdochová je príkladom nádeje a viery tak mnohých raných pionierov, ktorí sa vydali na odvážnu cestu na západ. Duchovné cesty dneška si vyžadujú nemenej nádeje alebo viery než tie, na ktorých boli raní pionieri. Naše výzvy sú možno iné, ale vnútorné zápasy sú rovnako veľké.

Modlím, sa, aby naše modlitby viedli k naplneniu našich spravodlivých snov. Obzvlášť sa modlím, aby naša nádej v zmiernu obeť posilnila našu vieru a pravú lásku a dala nám večnú perspektívu nášho budúceho života. Aby sme všetci mali tento dokonalý jas nádeje, o to sa modlím v mene Ježiša Krista, amen.